

Els comparses d'Amedo

Fins ara, la cara del GAL era la cara de l'ex-policia José Amedo, i una mica, si volen, la del també ex-policia Michel Domínguez, però no tant. A partir d'ara, el retrat del GAL en té més: les dels polícies de la Brigada d'Informació de Bilbao que van custodiar Segundo Marey durant els deu dies que el van tenir segrestat el mes de desembre del 1983, les dels agents de policia Luis Hens Serena, José Ramón Corujo, Julio Hierro Moset o Francisco Saiz Ocejja. Tots ells van

testimoniar en la segona jornada del judici que es desenvolupa a la sala segona del Tribunal Suprem i que ha fet seure a la banqueta dels acusats tota la cúpula del Ministeri d'Interior socialista, encapçalada per José Barrionuevo.

“Quan els vaig veure la carota, em va venir una esgarripança. Quina por, tu! —comentava una col·lega de professió, present cada dia al judici de Madrid, referint-se als agents de policia esmentats—. Comparats amb ells, Amedo i Domínguez semblen quasi angelets. Tots plegats no podien ser més sinistres. Ni fets exprés”. No va ser una impressió única. Va ser, més aviat, la impressió general dels observadors presents a la vista del GAL. Amb les ulleres negres, amb els vestits negres i amb la barba negra, els polícies de la Brigada

d'Informació de Bilbao semblaven representants d'una empresa funerària, executors del que calgui, o enterradors de tercera. “I és que ja devia ser per això mateix que els devien escollir per a aquesta missió de ‘guerra bruta’, perquè els seus caps sabien que, si calia, en un moment determinat haurien d'enterrar Segundo Marey en una tomba anònima i a calç viva” —ha comentat un lletrat que ha seguit els cas des del principi i que no té pèls a la llengua.

Els quatre col·legues de José Amedo a la Direcció de Bilbao van mentir tant com van voler davant els jutges del Tribunal Suprem. A cap d'ells, no els va estranyar gaire això de portar un avi encaputxat, vestit només amb pijama i sabatilles, a una cabana esbalandrada de Colindres (Cantàbria) i tenir-lo deu dies segrestat sense més ni més, sense dir-li per què era allà i què li acabarien fent. Pensaven que participaven en una “missió especial d'alt

secret”; que els deixaven a les mans un perillós membre d'ETA “que no podia estar-se a comissaria ni podien conèixer” i encara que “tot això sortia del que és normal”, es van esforçar a descriure com a “correctes” les condicions de vida a la cabana. Luis Hens, en aquella època inspector de tercera, va dir que menjaven bé, tres vegades el dia, verdura, carn i llaunes de favada Litoral, però també va reconèixer que Marey “a vegades es queixava molt”. Els col·legues de José Amedo, en definitiva, van quedar la mar de bé davant el Tribunal com a repre-

sentants genuïns dels funcionaris de policia típics de la dictadura franquista. Aquells sinistres personatges que s'afartaven de torturar els detinguts amb tota impunitat i que, quan portaven algú ple d'hematomes al forense, sempre deien que havia caigut per les escales en un intent d'escapar-se.

A Segundo Marey, no el van poder tractar pitjor, els dies que va estar segrestat. Malgrat el fred hivernal de Cantàbria, sempre el van tenir vestit amb pijama i sabatilles, dormia de qualsevol manera entre els guardians i el van mantenir encaputxat tot el temps. Les converses que sentia li devien fer aixecar els cabells drets, perquè, molts anys després, quan li'n preguntaven detalls, no volia ni recordar-se'n. Sempre havia cregut que no

en sortiria viu, de tot allò; es va enfonsar psicològicament per sempre més i va agafar una bronquitis crònica que arrossega encara ara. Els polícies del GAL no el van matar, però quasi.

Els comparses d'Amedo, per fora, s'assemblen molt als subordinats que tenia a les seves ordres el general Contreras, màxim cap de la DINA, la terrorífica policia política creada pel general Pinochet a Xile després del cop d'estat contra Allende; o als membres dels estols parapolícies de la dictadura argentina, especialistes en mil i una tortura... o a tirar detinguts drogats a mar des d'un avió militar. Són d'aquella gent que amb la cara paguen. I és que, per més que ho girem i regirem, els comparses d'Amedo, salvant les distàncies espai-temps, i tota aquesta colla de torturadors internacionals, són *du même combat*. ■

XAVIER VINADER

“Marey es va enfonsar psicològicament per sempre més i va agafar una bronquitis crònica que arrossega encara ara. Els polícies del GAL no el van matar, però quasi.”